

Kristi himmelfärds dag

Herre över allting

2 Kung. 2:5-15; Apg. 1:1-11; Mark. 16:14-20; Ps. 47:2, 6-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Som liten; under min uppväxt, hade vi barn en mycket speciell tradition. Ni vet när ungar börjar hävda sig och skall övertrumfa varandra. Någon sa ”jag får nog tusen spelkolor i födelsedagspresent!” och kamraten kontrade med ”Ha! Jag får två tusen!” Sedan var budgivningen igång: tre tusen! Fyra! Tiotusen! Ända till någon sa ”stjärntopp!” Då upphörde buden och vinnaren var korad. För vad ”stjärntopp” faktiskt betydde var, ”vad du än säger kan det inte bli lika stort”.

Det mest intressanta i detta var att alla fann sig. Den som kom med ”stjärntopp” övertrumfades allt. Och alla accepterade detta. Det var ett faktum. Men det gick inte att inleda med stjärntopp, utan man var – helt outtalat – tvungen att gå igenom hela lekens budgivning som höjdes och höjdes... ända tills någon kom med det absolut största vi som barn kunde tänka oss.

Stjärntopp! Så var det bara. Och även om det enbart var där på den lilla orten i södra Småland detta gällde så var det en levande norm, något som vi barn förhöll oss till och hade en överenskommelse om att ställa oss under. Vi underordnade oss det som var större för att ordningen skulle bibehållas; för det större goda.

Självklart levde varje unges önsknings och passioner kvar. Och även om det var en lek, så fick det egna önskemålet; den egna viljan, förhålla sig till en realitet som var större.

Idag är det Kristi Himmelfärds dag. För någon vecka sedan, närmare bestämt på Femte söndagen i Påsktiden, hörde vi Jesus säga till lärjungarna; ”det är bäst för er att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er.” Vad han då talade om var så klart den dag vi idag högtidlighåller: Kristi Himmelfärd, den dag då han skulle vända åter till Fadern.

Lärjungarna såg säkert hellre att Han; Mästaren hade stannat och fortsatt sin gärning där bland dem. Fyllda av de frågor; av det oförstånd vi hört om vid flera tillfällen nu i påsktiden, sade Han till dem: ”Nu går jag till honom som har sänt mig, och ingen av er frågar mig: Vart går du? Men eftersom jag har sagt er detta, är era hjärtan fyllda av sorg. Men jag säger er sanningen: Det är bäst för er att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er”¹

¹ Joh. 16:5-7

- Det är bäst för er, men inte bara för er utan för hela mänskligheten, att jag går bort och att hjälparen kommer till er. För det större goda.

Nu vet vi alla att det är skillnad på lek och verklighet. Men barns lek formar och förbereder. Barns lek – oavsett hur den ser ut – skapar grunden för hur den realitet som de skall möta senare i livet bemöts. Vår lek med spelkolor och det normativa i begreppet stjärntopp var så klart ett mänskligt påhitt men det formade och tränade ödmjukhet. Stjärntopp var så klart en konstruktion medan Kristus Allhärskaren; pantokrator, är en realitet och av Gud given.

Kristus är, i den ikon som heter ”Pantokrator” (allhärskaren) inte avbildad med krona och spira som en jordisk kung. För barn är en kung den yttersta symbolen för makt och storhet. Men Kristus är större än så. Större än vi kan tänka. Han avbildas här med stora ögon för det allseendet – det som genomborrar varje själ och hjärta; med hög panna för det visa; med rak näsa för det nobla; med en liten och stängd mun för den tysta kontemplationen; med ena handen höjd för välsignelse. Han avbildas i ikonerna som den rättmätiga härskaren och domaren och – samtidigt – som den som älskar och förlåter mänskligheten.

Jag har att välja att böja mig inför Allhärskaren och Sanningen. Eller inte. När jag väljer att ta emot Kristus gör jag det i hjärtat. Jag kan inte ställa honom utanför, eller jämte hjärtat – som en konkurrerande kraft så att viljor kommer i strid. Det handlar, som vi pratade om i söndags, om att göra Guds vilja till sin egen – en viljornas sammansmältning.

Så i dagens Evangelium hör vi, med S:t Johannes ord, hur Herren Jesus ”blev upptagen till himlen och satte sig på Guds högra sida.” Och han skriver om hur lärjungarna därefter ”gick ut och predikade överallt” och om hur ”Herren verkade tillsammans med dem och bekräftade ordet genom de tecken som åtföljde det.”²

Han, Herren, har inte bara gett oss uppdraget att berätta för alla om Honom; om Sanningen. Han är dessutom med oss när vi gör det. Och kanske, kanske var det så att vi som barn genom Honom fick lära oss det lilla lustiga ordet ”stjärntopp” som en fingervisning om att verka för det större goda.

² Joh. 16:19-20